

Proč nedosahujeme svých představ?

Člověk je zvláštní stvoření. Jako jediný z celého tvorstva zná své sny, ale často je nedokáže realizovat. Jak je to možné? Pokládal jsem si tuto otázku snad tisíckrát, a až nyní nacházím odpověď.

Lidi můžeme rozdělit do tří skupin: Na ty, kteří již u svého cíle jsou, na ty, kteří už svůj cíl znají, ale nemají odvahu se k němu vypravit. A na ty, kteří se k němu již vypravili, ale nemají dostatek trpělivosti a vytrvalosti, aby jej postupně realizovali.

Nemít svůj cíl a dlouhodobě nedosahovat svých tužeb a představ je zraňující a nepříjemné. Všichni chceme dosahovat svých snů, a když se nám to nedaří, máme pocit, že náš život ztrácí smysl.

První skupina lidí jsou ti, kteří svůj cíl znají, ale nemají odvahu se k němu vydat. Stále vyčkávají a trápí se na jednom místě, nebo se o něj trošičku pokusili a vrátili se zpět do základního tábora při prvním nezdaru. Tito lidé, i když znají své touhy, nejsou s to jich dosáhnout. Jejich mozek je vede tam, kde nechtějí být, a stále je tam drží. Mají totiž špatně nastavenou hlavu. Jejich nastavení je protichůdné k jejich tužbám. Proto přes veškeré úsilí zůstávají tam, kde se jim nelíbí.

Druhá skupina se již vydala ke svému cíli, ale její členové mají pocit, že se k němu přibližují pomalu. Rozhodně se však nevzdávají a snaží se stále postupovat kupředu. Musí být vytrvalí, poněvadž cesta k cíli to vyžaduje.

Máte-li vytrvalost, pak potřebujete ještě správně nastavit svoji hlavu tak, aby vaše cíle nebyly v protikladu s vaším emočním nastavením. Většina z nás je totiž ze svého dětství i ze svého života špatně nastavena a nosíme si v hlavě mnoho destruktivního, s čímž náš mozek dennodenně pracuje, a možná i proti nám a našim záměrům.

Uvedme si příklad člověka, který má talent učit a k tomu přinášet nové poznatky do učeného oboru. Jeho rodiče ale nerozpoznali jeho talent a on jako malý častokrát slýchal věty typu: „Měl bys to dělat jinak“ nebo „Podívej, jak to bratr dělá lépe.“ V hlavě malého dítěte vznikly zápisy: „Nejsem dost dobrý,“ „Nikdy neudělám nic dobře,“ „Za svůj názor mohu být odsouzen,“ „Jsem-li svůj, mohu zůstat sám.“

Když dospěje, nemá ani tušení o vstřebaných [Emočních rovnicích](#), a při učení má pocit studu, nejistoty, nejraději by si někam zalezl a nebyl vůbec vidět. Má hodně dobrých nápadů na zlepšení práce, ale řediteli školy je raději neřekne. Má pocit, že by mohl být odsouzen, či by mohl ředitele urazit a ten by ho pak vyhodil ze školy nebo mu přinejmenším snížil gáži. Jeho dobré poznatky i um zůstanou nevyjeveny a nikomu neprospějí. A proč? Jsou snad špatné? To zajisté ne, ale pan učitel naslouchá své hlavě, která mu tvrdí, že je lepší, když bude mlčet.

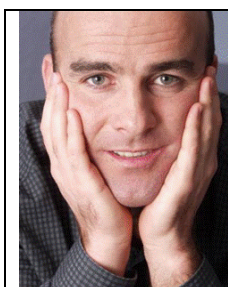
Chceme-li zdárně postupovat ke svému cíli, je dobré odhalit své [Emoční nastavení](#), a tak se ujistit, zda nemáme protikladné zápisy, které budou bojkotovat naše dobrá rozhodnutí. Emoční rovnice vždy formují naše jednání a projevují se v našem světě jako pravda.

Objednejte si DVD o emočních rovnicích [zde](#)

Přečtěte si také:

[Jak si udržovat dobrou náladu](#)

[Ovládněte svůj mozek a získejte po čem toužíte](#)

© Napsal ing. Aleš Kalina

Kouč v oblasti osobního rozvoje
(práce, peníze, vztahy, zdraví)

Email: kalina@mujkouc.cz

www.mujvztah.cz

www.foto-mluvi.cz

www.mamdepku.cz

Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na www stránky.

Měsíčník osobního růstu zdarma: www.mujvztah.cz/mesicnik-osobni-rust.htm